

UZASADNIENIE

do wyroku z dnia 23 maja 2016 r.

Dnia 6 czerwca 2016r.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Starosty (...) nr (...) z dnia 29 grudnia 2010 r. Ł. B. cofnięto uprawnienia kategorii B dokument nr (...) z powodu nie przystąpienia do egzaminu kontrolnego sprawdzającego kwalifikacje z zakresu kat. B prawa jazdy w terminie do dnia 06.11.2010r.

(dowód: decyzja z dnia 29.12.2010r. k.15)

W dniu 26 września 2015 roku Ł. B. kierował samochodem marki A. o nr rej. (...) i jadąc około godz. 02.00 ulicą (...) w W. został zatrzymany do kontroli przez funkcjonariuszy Policji KP W. U. – sierż. K. C. i sierż. szt. R. P.

(dowód : zeznania świadka K. C. k. 3v)

Ł. B. nie był dotąd karany sędownie.

(dowód: dane o karalności k. 50)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonego (k.8v), zeznań świadka K. C. (k.3v.) oraz dokumentów ujawnionych i zaliczonych w poczet materiału dowodowego na posiedzeniu.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę, albowiem zgodne są z pozostałym uznanym przez Sąd za wiarygodny materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka K. C..

Sąd podzielił zeznania K. C. uznając je za wiarygodne i miarodajne. Wskazują one na okoliczności i przyczynę zatrzymania oskarżonego, a także ustalenia co do sprawdzenia w zakresie cofnięcia uprawnień oskarżonemu decyzją z dnia 09.12.2010 r.

Nie budziły żadnych wątpliwości zdaniem Sądu, co do swej wiarygodności i rzetelności dowody zebrane w sprawie tj. dane o karalności, decyzja nr (...). Sąd nie miał zastrzeżeń co do ich autentyczności albowiem nie noszą one śladów ingerencji zewnętrznej w ich treść, która została ujawniona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania karnego.

Należy zważyć, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i nie wymaga uzupełnienia o dowody, które miałyby wpływ na ustalenia faktyczne w tej sprawie, zaś ustalenia te nie pozostawiają wątpliwości, co do faktu, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 180a k.k.

Czyn zabroniony z art. 180a ma charakter powszechny. Jego znamiona zostają zrealizowane wówczas, gdy wobec sprawcy wydano decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Cofnięcie uprawnień może nastąpić w drodze administracyjnej. Czyn ten może być popełniony tylko przez **działanie**. Ma charakter **formalny**, do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania niebezpieczeństwa, spowodowania wypadku czy naruszenia zasad ruchu.

Przypisując Ł. B. popełnienie czynu z art. 180a k.k. Sąd ustalił, że oskarżony, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami, na drodze publicznej – ulicy (...) w W. w dniu 26 września 2015 r. prowadzi pojazd mechaniczny marki A. o nr rej. (...).

Sąd biorąc pod uwagę przepisy art. 66 § 1 i 2 k.k. i 67 k.k., uznał, iż w niniejszej sprawie zachodzą wszystkie przesłanki ku temu, aby postępowanie karne przeciwko oskarżonemu zostało warunkowo umorzone na okres próby dwóch lat.

Warunki zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego określa art. 66 § 1 i 2 k.k. Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina oskarżonego i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Natomiast przesłankę negatywną zawiera art. 66 § 2 k.k., który wyłącza możliwość orzeczenia warunkowego umorzenia w przypadku sprawców przestępstw zagrożonych karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

Jak wskazano okoliczności popełnionego przez oskarżonego (uprzednio nie karanego) czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, a popełnione przez niego przestępstwo zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat 2. Nadto, biorąc pod uwagę całokształt okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu i towarzyszących temu zdarzeń, Sąd uznał, że społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna. Sąd uwzględnił także cechy i warunki osobiste oskarżonego, który jest dojrzałym, nie wchodzącym w konflikty z prawem i dobrze funkcjonującym w społeczeństwie człowiekiem. Fakt, iż oskarżony nie był karany przez sąd, pozwala uznać, że popełniony przez niego występki miał charakter incydentalny. Ponadto Sąd wziął także pod uwagę postawę oskarżonego w toku całego toczącego się postępowania. Ł. M. nie zaprzeczał popełnieniu zarzucanego mu czynu i nie próbował w żaden sposób uchylić się od odpowiedzialności karnej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd na podstawie art. 66 § 1 i 2 i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu Ł. B.. Ocena osobowości sprawcy uzasadnia przekonanie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania, oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. W przekonaniu Sądu warunkowe umorzenie postępowania będzie dla oskarżonego dostateczną nauką za popełniony przez niego czyn, świadomość możliwości podjęcia postępowania karnego będzie działać dyscyplinująco i mobilizująco na oskarżonego. Dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej postawionej w stosunku do oskarżonego, Sąd ustalił okres warunkowego umorzenia na 1 rok próby, mając na względzie przepis art. 67 § 1 k.k.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. Sąd orzekł wobec J. M. świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w kwocie 2000 złotych. Zdaniem Sądu nałożony na oskarżonego obowiązek uiszczenia świadczenia pieniężnego będzie realną, odczuwalną dolegliwością dla oskarżonego i przez swoją finansową dolegliwość sprawi, że oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego. Jednocześnie wysokość orzeczonego świadczenia jest kwotą mieszczącą się w granicach możliwości zarobkowych i finansowych oskarżonego i odpowiada stopniowi zawinienia. Ten element rozstrzygnięcia ma również aspekt prewencji generalnej, odpowiada on społecznemu poczuciu sprawiedliwości, sprawia, że czyn oskarżonego nie może być odbierany jako bezkarny.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w sprawie. Orzekając w tym zakresie Sąd uwzględnił warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego i uznał, że ich uiszczenie nie będzie dla oskarżonego zbyt uciążliwe i nie na narazi go na nadmierny uszczerbek w koniecznym utrzymaniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.